

a Nouella Valentiniani tit. 24 ad calcem Cod. Theod.

conuenerant per literas responderet. Ac primum docet quantum molestiæ & acerbitatis eorum epistola ipsi attulisset: deinde eos contra Ecclesiæ Canones egisse, quod illum ad Concilium non vocassent: quippe cum Canon Ecclesiasticus veteret, ne decreta absque sententia Episcopi Romani Ecclesiis fanciantur.] At quis illustrior testis huius supremæ iurisdictionis Imperatore Valentiniano, qui hæc in Nouella, Leonis magni Papæ tempore, circa eius auctoritatem constituit: ["Ne leuis, inquit, saltem inter Ecclesias turbatione decernimus, ne quid tam Episcopis Gallicanis, quam aliarum prouinciarum contra consuetudinem veterem liceat, sine viri venerabilis Papæ vrbis æternæ auctoritate tentare: sed illis, omnibusque pro lege sit, quicquid sanxit, vel sanxerit Apostolicæ sedis auctoritas. Ita vt si quisquis Episcoporum ad iudicium Romani Antistitis euocatus venire neglexerit, per Moderatorem eiusdem prouinciæ adesse cogatur, per omnia seruatis, quæ Diui parentes nostri Romanæ Ecclesiæ detulerunt.] Nec tamen aliud omit- tam argumentum, quod eius est virtutis, vt aduersus illud nihil nisi iniuste possit obiici; scilicet accusationes & appellationes aliorum Patriarcharum apud Romanum, Romanique sententias in causis eorum etiam cum Syno- dis latas.

II.

CONSTANTI-
NROPOLITANVS
PATRIARCHA

SVB ROMANO.

b Ex epist. Valenti-
niani ad Theodof.
parte 1. C6c. Chal-
ced. vt supra.

Τούτου γὰρ χάριν καὶ
τὸ ἴδιον τῶν σωμάτων
ἐν ὁ ἡ Κωνσταντι-
νουπόλεως ἐπίσκοπος
αὐτὸν ἐπικαλεῖται
διὰ τὸν ἡμετέρον
ἐκ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς
ἀποστολῆς ἐπὶ τῇ
ἐκείνῃ.

c Felix P. epist. 6.
ad Acacium.
d Actio 1. Concil.
Constant. sub Agap.
& Menna.

Οὗτος οὖν ὁ ἡμεῖς
ἀνὴρ, τὰ καὶ τὴν ἐκ-
κλησίαν ἀδελφῶν
πολυμύθων μαθόν
διὰ τὴν πλείων, ἐν
ἀδελφῶν ἡμετέρων
ἐν ταῦτα αὐτῇ ἐφεί-
πετο καὶ κατὰ
παρὰ τοῦτο εἰς θεῶν
ἐν τῶν κανόνων μα-
ρτυρία, ἂν ἡμεῖς πα-
ροξυνόμενοι ἡβημένοι
ἀλλὰ τὸν διχόνοια
ἐξωθήσεται τὸ ἴδιον
πολεως ἐκκλησίαν
ἐν τῶν, συνεπαμυ-
νώσει καὶ συνεπι-
σχόσει τῇ τε καδο-
λικῇ πίστει, καὶ τοῖς
θεοῖς κανόσι, τῇ
ἡμετέρας ἐκκλησίας,

De Constantinopolitano Patriarcha in primis dicam. Flauianus huius sedis Episcopus à Synodo depositus, statim Romanum Pontificem per libellos appellauit, vt Valentinianus^b Imperator testatur ad Theodosium Orientis Imperatorem, verbis quæ hic referantur dignissimis. [Quam nos à nostris maioribus habemus traditam, debemus cum omni competenti deuotione defendere, & dignitatem propriæ venerationis B. Apostolo Petro intemeratam & in nostris temporibus conseruare: quatenus beatissimus Romanæ ciuitatis Episcopus, cui principatum sacerdotij super omnes antiquitas contulit, locum habeat, ac facultatem de fide & sacerdotibus iudicare, Domine sanctissime Pater, & venerabilis Imperator. Huius enim rei gratia, secundum solemnitatem Conciliorum, & Constantinopolitanus Episcopus cum per libellos appellauit, propter contentionem quæ orta est de fide.] Si quis etiam Acacium Constantinopolitanum Episcopum à Felice tertio condemnatum & depositum ignorat, ipsius Felicis non tantum Concilij nomine scribentis sed & propria auctoritate fungentis, epistolam ad eundem Acacium legat, ibi huius depositionis sententiam reperiet. [Habe, inquit, cum his quos libenter amplecteris, portionem, ex sententia præsentis, quam per tuæ tibi direximus Ecclesiæ Defensorem: Sacerdotali honore, & communionem Catholica, necnon etiam à fidelium numero segregatus, sublatum tibi nomen & munus ministerij sacerdotalis agnosce, Sancti Spiritus iudicio, & Apostolica auctoritate damnatus.] Sed non minus authentica, quam illustris est alia depositio Anthimi eiusdem Constantinopolitanæ Ecclesiæ Patriarchæ per Agapetum Romanum Pontificem, qui etiam hoc deposito, Mennam in eius locum substituit, vt legitur actione prima Concilij^d Constantinopolitani sub Agapeto & Menna, verbis que adeo expressis, vt nullus super sit dubitandi locus, quin supremam habuerit Romanus Pontifex in Constantinopolitanum auctoritatem. Ea sunt: [Misit itaque Deus huic ciuitati Agapetum, qui verè ἀγαπητός, id est,